

CLIENȚI PENTRU VICTOR

Era toamnă în Orașul Lunii când Victor a auzit pentru prima oară de Prosper și de Bo. Soarele se oglindea în canale poleind zidurile, dar dinspre mare sufla un vânt de gheață, de parcă ar fi vrut să le amintească oamenilor că vine iarna. Aerul începuse brusc să miroasă a zăpadă, iar soarele de toamnă încălzea doar aripile de piatră ale îngerilor și demonilor de pe acoperișuri.

Casa în care trăia și lucra Victor era chiar lângă un canal; atât de aproape, încât apa izbea temelia zidurilor. Victor visa câteodată că întreaga clădire se scufundă în valuri, cu oraș cu tot. Că marea se revarsă peste barajul prin care Veneția atârnă de continent ca o cutie de aur agățată de o ață subțire și că înghițea totul: casele și podurile, bisericile și palatele, toate lucrurile pe care oamenii le construiseră înfruntând apa.

Dar toate stăteau încă bine pe stâlpii de lemn. Victor se aplecase ca să privească prin geamul prăfuit. Niciun alt oraș

din lume nu se mai putea lăuda cu o asemenea frumusețe ca Orașul Lunii. Turlele țuguiate și arcadele, cupolele și turnurile se luau la întrecere care strălucește mai tare în bătaia soarelui. Fluierând, Victor se întoarse cu spatele spre fereastră și se îndreptă spre oglindă. Vremea era tocmai potrivită ca să probeze noua mustață, se gândi el, simțind cum soarele îi încălzea ceafa groasă. Cumpărase mustața cu o zi în urmă. Era imensă, neagră și stufoasă, ar fi putut stârni invidia unei morse. Și-o fixă cu grijă sub nas, se ridică în vârful picioarelor ca să pară mai înalt și se întoarse spre dreapta și spre stânga... Era atât de absorbit de chipul din oglindă încât auzi pașii de pe scări abia când ajunseră în dreptul ușii. Clienți. Fir-ar să fie! Trebuiau să-l deranjeze chiar acum?

Se așeză la birou, oftând. De partea cealaltă a ușii se auzeau șușoteli. Poate-mi admiră firma, se gândi Victor. Era neagră, strălucitoare, numele lui era gravat cu litere de aur. *Victor Getz, detectiv. Investigații de orice natură*. Pusese să fie scris în trei limbi, la urma urmei veneau de multe ori și clienți din alte țări. Ciocanul de lângă firmă, un cap de leu cu un inel de aramă în gură, îl lustruise chiar azi-dimineață.

Oare ce mai așteaptă? se gândi, bătând darabana pe brațul fotoliului.

—*Avanti!*[1] strigă el nerăbdător.

---

[1] „Înainte", în limba italiană în original. Majoritatea cuvintelor în italiană sunt traduse în glosarul de la sfârșitul cărții (n. red.).

Ușa se deschise și un bărbat și o femeie intrară în biroul care servea și ca sufragerie. Priviră sceptici în jur, cântărind din ochi cactușii, colecția de mustăți, cuierele încărcate de căciuli, pălării și peruci, imensul plan al orașului de pe perete și grifonul folosit drept prespapier de pe birou.

— Vorbiți engleza? întrebă femeia, deși italiana ei nu suna rău.

— Firește! răspunse Victor, arătând spre scaunele din fața biroului. Engleza e limba mea maternă. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Cei doi se așezară ezitând. Bărbatul își încrucișă încruntat brațele și se holbă la mustața de morsă a lui Victor.

— A, asta! E noua mea deghizare, explică acesta și și-o dezlipi. În meseria mea, chestiile astea sunt absolut necesare. Cu ce pot să vă ajut? Ați pierdut ceva, vi s-a furat, a fugit...?

Fără un cuvânt, femeia duse mâna la geantă. Avea un păr blond-cenușiu și un nas ascuțit, o gură care nu părea să zâmbească prea des. Bărbatul era un zdrahon – cu două capete mai înalt decât Victor. Pielea arsă de soare de pe nas se cojea, ochii erau mici și lipsiți de culoare. Ăștia nu par să știe de glumă, se gândi Victor și își întipări fețele lor în memorie. Nu ținea minte numerele de telefon, dar fețele nu le uita niciodată.

— Au dispărut... spuse femeia și-i întinse o fotografie peste birou.

Vorbea mai bine engleza decât italiana.

Din fotografie îl priveau doi băieți, unul mic și blond, cu un zâmbet larg pe față, celălalt mai mare, grav, cu părul negru. Cel mare îl cuprinsese pe cel mic peste umeri, ca și cum ar fi vrut să-l ferească de tot răul din lume.

— Copiii? întrebă Victor, ridicând uimit privirea. Am căutat bagaje, soți, câini, șopârle fugite de acasă, dar dumneavoastră sunteți primii care vin la mine fiindcă și-au pierdut copiii, domnule și doamnă...

— Hartlieb, răspunse femeia. Estera și Max Hartlieb.

— Și nu sunt copiii noștri, spuse bărbatul.

Femeia cu nasul ascuțit îi aruncă o privire tăioasă.

— Prosper și Bonifaciu sunt fiii surorii mele, care a murit, explică ea. I-a crescut singură. Prosper tocmai a împlinit doisprezece ani, Bonifaciu are cinci ani.

— Prosper și Bonifaciu, spuse Victor în șoaptă. Ce nume aparte. Prosper înseamnă „cel norocos", nu-i așa?

Estera Hartlieb ridică iritată din sprâncene.

— Într-adevăr? Mie mi se par ciudate, și mă exprim așa ca să fiu politicoasă. Surorii mele îi plăcea tot ce e ciudat. Când a murit pe neașteptate, acum trei luni, eu și soțul l-am adoptat imediat pe Bo, fiindcă noi din păcate nu avem copii. Ne-a fost imposibil să-l luăm și pe fratele lui mai mare. Orice om cu scaun la cap ar înțelege-o, dar Prosper a făcut un scandal teribil. S-a comportat ca un nebun! Ne-a acuzat că vrem să-i răpim frățiorul. Cu toate că putea să-l viziteze o dată pe lună.

Fața ei devenise și mai palidă decât era deja.

— Au fugit acum mai bine de opt săptămâni, continuă Max Hartlieb. De la Hamburg, din casa bunicului lor, unde fuseseră lăsați pentru un timp. Prosper își poate convinge frățiorul să facă orice prostie; se pare că l-a convins să vină aici, la Veneția.

Victor ridică sceptic din sprâncene.

— De la Hamburg la Veneția? Un drum lung pentru doi copii. V-ați adresat poliției de aici?

— Firește, zise Estera, trăgând furioasă aer în piept. Dar numai săritori n-au fost. N-au fost în stare să găsească nimic, deși nu poate fi așa de greu să găsești doi copii singuri-singurei...

— Din păcate, eu trebuie să mă întorc acasă la lucru, o întrerupse soțul ei. De aceea am dori să vă angajăm pe dumneavoastră să-i căutați. V-a recomandat portarul de la hotelul nostru.

— Drăguț din partea lui, mormăi Victor, jucându-se cu mustața falsă care se afla lângă telefon, arătând ca un șoarece mort. Dar de ce sunteți atât de siguri că au venit la Veneția? Doar nu ca să se plimbe cu gondola?

— Mama lor e de vină.

Estera Hartlieb își făcuse gura pungă și privea pe geamul prăfuit. Pe balustrada balconului se așezase un porumbel, cu penele înfoiate de vânt.

— Soră-mea le-a tot povestit despre orașul ăsta. Că aici sunt lei cu aripi și o biserică din aur, că pe acoperișuri sunt îngeri și demoni, că treptele canalelor arată de parcă noaptea duhurile apelor ar ieși să facă o plimbare pe uscat.

Dădu furioasă din cap.

— Soră-mea se pricepea să povestească lucrurile astea în așa fel, încât aproape să mă facă și pe mine să le cred. Veneția, Veneția, Veneția! Bo desena tot timpul lei cu aripi, iar Prosper îi sorbea cuvintele de pe buze. Poate că s-au gândit că dacă vin aici o să ajungă într-un ținut de basm. Doamne, Dumnezeule!

Strâmbă din nas, privind cu un aer disprețuitor casele înalte de afară, de pe care se desprindea tencuiala.

Soțul își îndreptă cravata.

— Ne-a costat foarte mult ca să venim până aici pe urma copiilor, domnule Getz, spuse el. Și sunt aici amândoi, vă asigur. Pe undeva...

— ...în toată harababura asta, îi termină Estera Hartlieb fraza.

— Măcar aici nu sunt mașini să-i calce, mormăi Victor, întorcându-se spre planul orașului și scrutând labirintul de străzi și canale.

Se întoarse din nou spre ei și începu să deseneze adâncit în gânduri omuleți pe suprafața biroului, cu vârful de la coupe-papier[1]. Până când Max Hartlieb își drese glasul și întrebă:

— Domnule Getz, preluați acest caz?

Victor privi încă o dată fotografia, fețele atât de diferite ale copiilor, figura serioasă a celui mai mare și zâmbetul senin al celui mic – și dădu din cap.

---

[1] Cuțit de tăiat hârtia (n. red.).

— Da, îl preiau, spuse. O să-i găsesc. Sunt într-adevăr prea mici ca să se poată descurca singuri. Dumneavoastră ați fugit vreodată de-acasă când erați mici?

— Doamne ferește, nu!

Estera Hartlieb îl privea uluită. Bărbatul ei dădu dispreț uitor din cap.

— Eu da, spuse Victor și puse fotografia celor doi copii sub coupe-papier. Dar eu eram singur. Din păcate n-am avut frați. Nici mai mici, nici mai mari. Lăsați-mi o adresă și-un număr de telefon și să trecem la onorariul meu.

În timp ce soții Hartlieb coborau scările înguste, Victor ieși pe balcon. Vântul rece îl izbea în față; simțea mirosul de sare din marea apropiată. Se sprijini înfrigurat de balustrada ruginită, privindu-i pe soții Hartlieb cum traversau podul peste canal la două case depărtare. Era un pod frumos, dar ei n-o vedeau. Se grăbeau să-l treacă, posaci, fără să se uite la câinele care lătra la ei dintr-o barcă aflată în trecere. Bineînțeles că nu scuipară peste balustradă, cum făcea Victor întotdeauna.

— N-a zis nimeni că trebuie să-ți placă cel care te plătește, mormăi el, aplecându-se spre cele două broaște țestoase din cutia de carton, care-și scoseseră gâturile pline de riduri. Mai bine să n-ai părinți decât să ai părinți ca ăștia, nu? Voi ce spuneți? Țestoasele au părinți?

Victor privi canalul, cufundat în gânduri, se uită de-a lungul caselor ale căror picioare de piatră erau spălate de

ape zi și noapte. Trăia de mai bine de cincisprezece ani în Veneția, dar încă nu ajunsese să cunoască toate ungherele orașului. Nimeni nu le știa. N-avea să fie ușor să-i găsească pe cei doi, dacă nu voiau să fie găsiți. Atât de multe străzi, atât de multe unghere, ulicioare cu nume pe care nu le puteai ține minte. Multe nici n-aveau nume. Biserici încuiate, case părăsite. Toate te invitau la un joc de-a v-ați ascunselea.

Și ce dacă, și mie-mi place să mă joc de-a v-ați ascunselea și până acum i-am găsit pe toți. Opt săptămâni s-au descurcat pe cont propriu. Opt săptămâni. Mare lucru! Când a fugit el de-acasă, abia dacă a putut să se bucure de libertate o seară întreagă. La lăsarea întunericului se întorsese spăsit, cu inima cât un purice.

Țestoasele molfăiau frunza de salată pe care le-o întinsese.

— Cred că la noapte va trebui să vă bag înăuntru, spuse Victor. Vântul ăsta miroase a iarnă.

Lando și Paula îl priveau cu ochii lor fără gene. Uneori le confunda, dar ele nu păreau să se sinchisească de asta. Le găsise într-o pescărie, în timp ce căuta o pisică persană fugită de-acasă. A pescuit-o dintr-un butoi de sardele puturoase și după ce a reușit s-o bage într-o cutie de carton, de unde nu mai putea să-l zgârie, a văzut broaștele țestoase plimbându-se indiferente printre picioarele oamenilor din piață. Abia când le-a luat de pe jos s-au ascuns speriate în carapace.

De unde să încep cu căutatul? se gândi Victor. În orfelinate? La spitale? Sunt locuri triste. Dar cred că la vizitele

astea pot să renunț. Probabil că soții Hartlieb au fost deja acolo. Se aplecă peste balustrada balconului și scuipă în canalul întunecat de jos.

Bo și Prosper. Frumoase nume, se gândi, chiar dacă sunt ciudate.